

Народътъ и опълчението стигатъ Казанлъкъ, бѣгатъ въ с. Шипка, а отъ последната нахлуватъ въ безкрайнитъ гънки на Балкана. Опълченцитъ се изкачватъ и заематъ прохода св. Никола.

— Тука ще победимъ, или ще умремъ—казватъ всички.

Руситъ сега оцениха голѣмата храбрость на българскитъ опълченци. Както генералъ Столѣтовъ, така и генералъ Гурко ги поздравиха съ горещи думи, като имъ казаха, че щомъ България има такива герои, тя сигурно ще бѣде свободна. „Ще минатъ години — каза генералъ Гурко — и вашитъ потомци съ гордость ще разказватъ, че вие сте били славни защитници на Стара Загора

Защита на Шипченския проходъ.

Най-славното дѣло на българското опълчение е защитата на Шипченския проходъ*). Тоя проходъ буди въ всѣко българско сърдце велики и горди спомени. По него сж ставали много събития и сж се извършвали голѣми хайдушки подвизи. Народътъ открай време си знаеялъ, че който държи въ ржка прохода, той е господаръ на България. Затова Шипченскиятъ проходъ, по срѣдъ Стара планина, е опора на българската свобода, надежда и упование на народа.

Рускитъ войски и българскитъ опълченци имали на разположение 4—5 дни да си отпочинатъ и да се укрепятъ. Къмъ старитъ опълченци достигатъ нови опълченци, събрани въ Свищовъ. Защитниците на Шипка бѣха 5 бъл-

*) Тоя проходъ се нарича Шипченски, понеже е близо до с. Шипка, отколкото до Габрово.